

totuși constituia pentru ea, alături de celelalte 9 monede similare, o adevărată avere. De aceea, nici ea nu-și află pacea și bucuria până când nu o găsește și nu-și reîntregește suma inițială.

În parabola Tatălui fiului risipitor, Isus exprimă cu toată claritatea ceea ce ne-a sugerat deja prin primele două parabole: Dumnezeu este plin de milostivire față de omul păcătos. Ca un bun păstor El își cunoaște oile și își dă chiar viața pentru ele. Pentru El fiecare om, fie el și păcătos, este important (pentru un plus de comentariu, v. Duminica a IV-a C a Postului Mare).

Arătându-se prietenos cu cei păcătoși și stând la masă cu ei, Isus Cristos ne ajută să descoperim cine este acest Dumnezeu plin de milostivire, încet la mânie și plin de dragoste, care se bucură pentru fiecare păcătos care se convertește (v. 7 și 10).

Pr. dr. Tarciziu Șerban

Calendarul săptămânii 15-22 septembrie 2019

- 15 D DUMINICA A 24-A D.P.A.; Sf. Fc. Maria Îndurerată
- 16 L Ss. Corneliu, pp. m. și Ciprian, ep. m. **; Ludmila, m.
- 17 M Ss. Robert Bellarmino, ep. înv. *; Hildegard von Bingen, fc. înv.
- 18 M Sf. Iosif din Copertino, pr.
- 19 J Sf. Ianuarie, ep. m. *
- 20 V Ss. Martiri din Coreea **
- 21 S Ss. MATEI, AP. ȘI EV.; Iona, profet
- 22 D DUMINICA A 25-A D.P.A.; Ss. Mauritius, ofițer, și îns. m.; Silvan, pustnic

Gândul săptămânii

“Unul dintre cele mai frumoase nume ale limbajului nostru este fidelitatea.”
(Fericitul Vladimir Ghika)

© 2019 don Giovanni Bertì

Foiaia
LITURGICĂ

15 septembrie 2019 • DUMINICA A XXIV-A D.P.A. • Sf. Fc.
Maria Îndurerată

LECTURA I

Domnul a iertat răul pe care spusese că vrea să-l facă.

Citire din cartea Exodului 32,7-11.13-14
În zilele acelea, Domnul i-a zis lui Moise: “Coboară, căci poporul tău, pe care l-ai scos din țara Egiptului, s-a pervertit! S-au abătut repede de la calea pe care le-o poruncisem; și-au făcut un vițel turnat, s-au închinat înaintea lui, i-au adus jertfe și au zis: «Acesta este dumnezeul tău, Israel, care te-a scos din țara Egiptului»”. Domnul i-a zis lui Moise: “Văd că poporul acesta este un popor încăpățânat. Acum, lasă-mă; mânia mea se va aprinde împotriva lor și-i va mistui; dar pe tine te voi face un popor mare”. Moise l-a înduplecat pe Domnul Dumnezeuul său, zicând: “Pentru ce să se aprindă, Doamne, mânia ta împotriva poporului tău pe care l-ai scos din țara Egiptului cu putere mare și cu braț puternic? Adu-ți aminte de Abraham, de Isaac și de Israel, slujitorii tăi, cărora le-ai spus, jurându-te pe tine însuși: «Voi înmulți descendența voastră ca stelele cerului și voi da urmașilor voștri toată țara aceasta, de care am vorbit; și ei o vor stăpâni pentru totdeauna!»”
Domnul a iertat răul pe care spusese că vrea să-l facă poporului său.

Cuvântul Domnului

PSALMUL RESPONSORIAL

Ps 50(51),3-4.12-13.17 și 19 (R.: cf. Lc 15,18)

R.: Mă voi ridica și mă voi duce la tatăl meu.

Ai milă de mine, Dumnezeule, după marea ta bunătate, și, după mulțimea îndurărilor tale, șterge fărădelegea mea! Spală-mă cu desăvârșire de nelegiuirea mea și curăță-mă de păcatul meu! **R.**

Creează în mine o inimă curată, Dumnezeule, și un duh statornic înnoiește înlăuntrul meu!

Nu mă alunga de la fața ta și duhul tău sfânt nu-l lua de la mine! **R.**

Doamne, deschide-mi buzele și gura mea va vesti lauda ta! Jertfa mea, Dumnezeule, este duhul smerit, inima căită și smerită, Dumnezeule, n-o disprețui! **R.**

LECTURA A II-A

Cristos a venit ca să-i mântuiască pe cei păcătoși.

Citire din Scrisoarea întâi a sfântului apostol Paul către Timotei 1,12-17

Praiubitule, îi mulțumesc lui Cristos Isus Domnul nostru, care m-a întărit pentru că m-a găsit vrednic de încredere, punându-mă în slujirea sa, deși mai întâi am fost un defăimător, un persecutor și un insultător, dar am aflat îndurare,

Foiaia liturgică este un instrument liturgic pus la dispoziție de Actualitatea Creștină, revista Arhiepiscopiei Romano-Catolice de București / www.actualitatea-crestina.ro

căci, în necredința mea, o făceam din neștiință. Însă harul Domnului nostru s-a revărsat din plin, împreună cu credința și iubirea care sunt în Cristos Isus. Vrednic de crezut și de primit cu toată încrederea este cuvântul: “Cristos Isus a venit în lume ca să-i mântuiască pe cei păcătoși”, între care eu sunt primul, însă de aceea am aflat îndurare, pentru ca Cristos Isus să-și arate mai întâi în mine toată îndelunga lui răbdare, făcând din mine un model pentru cei care aveau să creadă în el spre viața veșnică. Regelui veacurilor, Celui Nepieritor, Celui Nevăzut și unicului Dumnezeu să-i fie cinste și glorie în vecii vecilor. Amin.

Cuvântul Domnului

ACLAMAȚIE LA EVANGHELIE

2Cor 5,19

(Aleluia) Dumnezeu era în Cristos împăcând lumea cu sine și punând în noi cuvântul reconcilierii. (Aleluia)

EVANGHELIA

Va fi mai mare bucurie în cer pentru un păcătos care se convertește.

Citare din Evanghelia Domnului nostru Isus Cristos după sfântul Luca 15,1-32

În acel timp, toți vameșii și păcătoșii se apropiau de Isus, ca să-l asculte. Fariseii și cărturarii însă murmurau spunând: “Acesta îi primește pe păcătoși și mănâncă cu ei”. Atunci le-a spus această parabolă: “Care om dintre voi, având o sută de oi și pierzând una dintre ele, nu le lasă pe cele nouăzeci și nouă în pustiu și umblă după cea pierdută până când o găsește? Iar când o găsește, o pune pe umerii săi bucurându-se și, venind acasă, îi cheamă pe prieteni și pe vecini, spunându-le: «Bucurați-vă împreună cu mine, pentru că mi-am găsit oaia pierdută!» Vă spun că, tot așa, va fi mai mare bucurie în cer pentru un păcătos care se convertește decât pentru nouăzeci și nouă de drepi care nu au nevoie de convertire. Sau care femeie, având zece drahme, dacă pierde una dintre ele, nu aprinde lumina

și mătură casa și caută cu grijă până o găsește? Iar când o găsește, își cheamă prietenele și vecinele, spunându-le: «Bucurați-vă împreună cu mine, pentru că am găsit drahma pe care o pierdusem!» Tot așa, vă spun, va fi mai mare bucurie înaintea îngerilor lui Dumnezeu pentru un păcătos care se convertește”. Apoi le-a spus: “Un om avea doi fii. Cel mai tânăr dintre ei i-a spus tatălui: «Tată, dă-mi partea de avere ce mi se cuvine!» Iar el le-a împărțit averea. Și, nu după multe zile, fiul cel mai tânăr și-a adunat toate și a plecat într-o țară îndepărtată. Acolo și-a risipit averea într-o viață de desfrâu. După ce a cheltuit toate, a venit o mare foamete în țara aceea, iar el a început să ducă lipsă. Atunci s-a dus și s-a aciuat la unul dintre cetățenii acelei țări care l-a trimis la câmp să păzească porcii. Și ar fi dorit să se sature cu roșcovele pe care le mâncau porcii, dar nimeni nu-i dădea. Atunci, venindu-și în fire, a spus: «Câți zilieri ai tatălui meu au pâine din belșug, iar eu mor aici de foame! Ridicându-mă, mă voi duce la tatăl meu și-i voi spune: ‘Tată, am păcătuit împotriva cerului și înaintea ta; nu mai sunt vrednic să fiu numit fiul tău. Ia-mă ca pe un zilier al tău!’» Și, ridicându-se, a mers la tatăl său. Pe când era încă departe, tatăl l-a văzut, i s-a făcut milă și, alergând, l-a îmbrățișat și l-a sărutat. Atunci, fiul i-a spus: «Tată, am păcătuit împotriva cerului și înaintea ta; nu mai sunt vrednic să fiu numit fiul tău». Însă tatăl a spus către servitorii săi: «Aduceți repede haina cea dintâi și îmbrăcați-l! Dați-i un inel în deget și încălțăminte în picioare! Aduceți vițelul cel îngrășat și tăiați-l: să mănâncă și să ne bucurăm, căci acest fiu al meu era mort și a revenit la viață, era pierdut și a fost găsit!» Și au început să se veselească. Însă fiul lui mai mare era la câmp. Când a venit și s-a apropiat de casă, a auzit cântece și dansuri. Atunci, chemându-l pe unul dintre servitori, l-a întrebat ce este aceasta. El i-a spus: «Fratele tău a venit, iar tatăl tău, pentru că l-a recăpătat

sănătos, a tăiat vițelul cel îngrășat». Dar el s-a mâniat și nu voia să intre. Însă tatăl său a ieșit și-l implora. El, răspunzând, i-a zis tatălui său: «Iată, de atâția ani te slujesc și niciodată n-am călcat porunca ta! Dar mie nu mi-ai dat niciodată măcar un ied, ca să mă bucur cu prietenii mei. Însă, când a venit acest fiu al tău care și-a devorat averea cu desfrânatele, ai tăiat pentru el vițelul cel îngrășat». Atunci, el i-a spus: «Fiule, tu ești cu mine totdeauna și toate ale mele sunt ale tale. Dar trebuia să ne bucurăm și să ne veselim, pentru că acest frate al tău era mort și a revenit la viață, era pierdut și a fost găsit!»”

Cuvântul Domnului

Liturgia Cuvântului duminicii a XXIV-a de peste an ne propune lectura întregului capitol 15 al Evangheliei Sfântului Luca. Folosindu-se la început de două scurte parabole (cea a oii pierdute și cea a drahmei pierdute), autorul ne propune una din învățăturile de bază ale lui Isus Cristos și anume cea a milostivirii lui Dumnezeu, învățătura care culminează în parabola Tatălui iubitor și plin de milostivire.

Ocazia acestei învățături este indicată încă de la începutul capitolului. Fariseii și cărturarii se arată uimiți sau mai curând indignați de atitudinea lui Isus față de cei păcătoși: se arată prietenos cu cei păcătoși și stă la masă cu ei. Pentru acești oameni deosebit de credincioși și plini de zel față de Legea lui Dumnezeu și față de dreptatea Lui, comportamentul lui Isus este nu doar surprinzător, ci chiar scandalos. Pentru ei omul păcătos este vrednic de tot disprețul,

iar atitudinea de a le arăta cea mai mică atenție echivala cu subminarea bazelor religiei și a cultului adus lui Dumnezeu care este „de trei ori sfânt”. Isus cunoaște bine drama de conștiință a acestor oameni – a fariseilor și a cărturarilor – și le-o respectă. De aceea El nu se va angaja în vreo controversă cu ei, ci va încerca să dialogheze cu ei. Îi va invita să depășească limitele unei reprezentări pe care și-au făcut-o despre Dumnezeu și să se deschidă unei revelații care să-i conducă în intimitatea misterului Tatălui. Un mister de iubire pe care Isus a venit să-l reveleze și pe care nu încetează să-l exprime, sub ochii lor, prin faptele sale.

Alcătuite într-o remarcabilă simetrie, primele două parabole evocă două aspecte din viața cotidiană a societății iudaice a acelor timpuri. Ele debutează prin câte o interpelare adresată celor de față, interpelare care îi provoacă la un răspuns personal. Prima parabolă pune în scenă atitudinea, oarecum ciudată – cel puțin pentru noi –, a unui păstor care își părăsește întreaga turmă pentru a porni în căutarea unei oi pierdute. Aceasta nu înseamnă că ar fi inconștient sau indiferent față de cele 99 de oi care i-au rămas, ci dimpotrivă, că fiecare i-a devenit atât de importantă, atât de apropiată și atât de necesară încât, dacă una se rătăcește, un loc gol apare în turmă, un vid care îi smulge păstorului o parte din bucuria și din viața sa. De aceea, el nu-și află pacea și bucuria până ce nu o găsește și o restituie turmei. A doua parabolă surprinde agitația unei femei care a pierdut nu vreo sumă uriașă de bani de aur, ci o amărâtă de monedă care